

Sygn. akt V U 6461/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb.

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR (del) Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant: Bożena Sobczyk

Po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2015 w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

Sprawy z wniosku S. P.

Przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział wT.

W związku z odwołaniem od decyzji z dnia 17.10.2013r .Nr (...)

O prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

w przedmiocie skargi wnioskodawcy o wznowienie postępowania

postanawia:

odrzuć skargę o wznowienie postępowania

UZASADNIENIE

W skardze z dnia 24 października 2014 roku S. P. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 12 marca 2014 roku, w sprawie V U 1577/13. Ze skargi wynika, iż wnioskodawca wnosi o zmianę wyroku i uwzględnienie odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oddział w T.. z dnia 17 października 2013 roku odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wnioskodawca nie wskazał podstawy prawnej wznowienia postępowania. Podał, iż został powiadomiony o terminie rozprawy na której zapadł wyrok, jednakże nie stawił się na rozprawę, gdyż jest osobą chorą, a w wezwaniu na rozprawę podano, iż jego stawiennictwo nie jest obowiązkowe. Wnioskodawca oczekiwał na doręczenie mu orzeczenia. Wnioskodawca podniósł, iż nie zna się na procedurach sądowych. Osoba, która doradzała wnioskodawcy poinformowała go, że orzeczenie zostanie mu doręczone.

Pełnomocnik wnioskodawcy z urzędu popierał skargę wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył, co następuje :

Skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu.

Przed merytorycznym rozstrzygnięciem o zasadności skargi o wznowienie postępowania sąd jest zobowiązany do sprawdzenia, czy spełnia ona wymogi formalne.

Na tym etapie sąd bada, czy skarga została wniesiona w terminie wynikającym z przepisów art. 407 k.p.c. i art. 408 k.p.c., czy jest ona dopuszczalna (ze względu na zaskarżone orzeczenie) i czy oparto ją na ustawowej podstawie. Skarga, która warunków tych nie spełnia, nie może być przez sąd rozpoznana. Zgodnie bowiem z art. 410 §1 k.p.c., sąd odrzuca skargę o wznowienie postępowania wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że badanie przez sąd, na wstępnym etapie przewidzianym w art. 410 § 1 k.p.c., czy skarga o wznowienie postępowania opiera się na ustawowej podstawie, a więc badanie dopuszczalności wznowienia, nie ogranicza się do badania, czy okoliczności wskazane przez skarżącego dają się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, lecz obejmuje także badanie i ustalenie, czy ta podstawa wznowienia rzeczywiście w sprawie występuje. Do uznania, że skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia nie jest zatem wystarczające samo sformułowanie podstawy wznowienia w taki sposób, by odpowiadała ona treści przepisów określających podstawę wznowienia lecz konieczne jest przytoczenie takich okoliczności i faktów usprawiedliwiających żądanie wznowienia, które wskazują na okoliczności hipotetycznie określone w art. 401-403 k.p.c. (porównaj między innymi postanowienia: z dnia 28 października 1999 r. II UKN 174/99, OSNP 2001/4/133, z dnia 19 grudnia 2003 r. III CZ 130/03, z dnia 26 marca 2004 r. IV CZ 29/04, z dnia 19 maja 2005 r. II CZ 41/05, niepubl. i z dnia 10 lutego 2006 r. I PZ 33/05, OSNP 2007/3-4/48). Sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga, jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2004 r. III CZ 13/04, z dnia 22 lipca 2004 r. IV CO 10/04, z dnia 15 czerwca 2005 r. IV CZ 50/05 i z dnia 5 października 2005 r. II CZ 85/05, niepubl.).

W niniejszej wnioskodawca ani jego pełnomocnik nie wskazali żadnej podstawy prawnej wznowienia postępowania. Wnioskodawca natomiast podał, iż nie stawiał się na rozprawie, na której zapadł wyrok, gdyż był chory i stawiennictwo nie było obowiązkowe. Nie żądał również doręczenia wyroku z uzasadnieniem, nie dowiadywał się jaki zapadł wyrok, gdyż osoba która mu doradzała prywatnie, zapewniła go, że takie orzeczenie z Sądu zostanie doręczone wnioskodawcy.

Należy podnieść, iż wskazane okoliczności nie stanowią żadnej z ustawowych podstaw wznowienia postępowania.

Stosownie do treści art. 401 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności:

1) jeżeli w składzie sądu uczestniczyła osoba nieuprawniona albo jeżeli orzekł sędzia wyłączony z mocy ustawy, a strona przed uprawomocnieniem się wyroku nie mogła domagać się wyłączenia;

2) jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożność działania ustała lub brak reprezentacji był podniesiony w drodze zarzutu albo strona potwierdziła dokonane czynności procesowe.

Natomiast zgodnie z art. 403 § 1 k.p.c. można żądać wznowienia na tej podstawie, że:

1) wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym albo na skazującym wyroku karnym, następnie uchylonym;

2) wyrok został uzyskany za pomocą przestępstwa.

§ 2. Można również żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

W ocenie Sądu wskazane przez pełnomocnika wnioskodawcy okoliczności nie mogą stanowić podstawy wznowienia. W szczególności w sprawie nie zaszyły okoliczności, iż wskutek naruszenia przepisów prawa strona była pozbawiona

możności działania. Przyjmuje się bowiem, że strona zostaje pozbawiona możliwości działania tylko wtedy, gdy znalazła się w sytuacji, która uniemożliwiła, a nie tylko utrudniła lub ograniczyła popieranie przed sądem dochodzonych żądań (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r., IV CZ 112/13, Lex nr 1433607). O nieważności można ponadto mówić jedynie wówczas, gdy ze względu na uchybienia formalne, naruszenie przepisów prawa (np. niezawiadomienie strony o rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku albo rozpoznanie sprawy, wbrew przepisom prawa, na posiedzeniu niejawnym zamiast na rozprawie), strona nie mogła brać i faktycznie nie brała udziału w sprawie.

W danej sprawie taka sytuacja nie występuje, gdyż bezspornym było, że wnioskodawca był prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy (k. 25 akt VU 1577/13). Niestawiennictwo na rozprawie również nie uniemożliwiło działania wnioskodawcy, który mógł dowiedzieć się na jakim etapie znajduje się sprawa, czy i jakie zapadło orzeczenie w sprawie. W sprawie przy tym nie zachodził wypadek doręczenia orzeczenia z urzędu. Okoliczność zatem, że osoba, która doradzała wnioskodawcy wprowadziła go w błąd, nie stawowi przesłanki wznowienia postępowania. Zaniechanie działania po stronie wnioskodawcy bowiem nie było wynikiem naruszenia przepisów prawa, wnioskodawca zaś nie był pozbawiony możliwości działania w sprawie.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w oparciu o dyspozycję zawartą w art. 410 § 1 k.p.c. odrzucił skargę uznając, że nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

Na marginesie tylko należy podać, iż wnioskodawca zawsze może złożyć ponowny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, skoro jak podaje wnioskodawca, jego stan zdrowia się pogarsza.